

Gyerünk a moziba be!

Asterix és Obelix

KÖNNYED FILM, A KÉPREGÉNYBŐL ÉS AZ ELSŐ RÉSZBŐL JÓL ISMERT SZEREPLŐKKEL. EGY MONDATBAN AKÁR ÍGY IS ÖSSZE LEHETNE FOGLALNI AZ ASTERIX ÉS OBELIX FOLYTATÁSÁT, A KLEOPÁTRA-KÜLDETÉST.

A kicsi és a tömzsi, azaz a két gall, Asterix (*Christian Clavier*) és Obelix (*Gérard Depardieu*) ezúttal Egyiptomba nyargal, ahol a szép arcú Kleopátra (*Monica Bellucci*) és a gonosz Caesar (*Alain Chabat*) megállapodása nyomán keletkező problémát kell megoldaniuk. A császár ugyanis csak akkor hajlandó kijelenteni, hogy az egyiptomi nép előbbre való a rómainál, ha – ahogy Kleopátra ígéri – az egyiptomiaknak három hónap alatt sikerül egy hatalmas palotát felépíteni a semi közepén. A feladattal Skiccpauszt, a kicsit furcsa stílusban alkotó építész bízják meg, aki ettől elég rendesen kétségbe esik. Mindenképpen segítségre van szüksége, ezért egy csodaitalról szóló mese nyomán felkerekedik. Eljut gallhonba, ahol találkozik Asterixszel és Obelixszel, sőt Csodaturmixot is rá tudja venni, hogy jöjjön vele vissza Egyiptomba. A csodaital segít a rabszolgáknak, az építkezés emberfeletti gyorsasággal indul el. Ez persze nem tetszik a császárnak, aki minden lehetséges módon megpróbálja megakadályozni, hogy ki kelljen mondanía a megállapodásban megkötött kijelentést. Caesar embere a rabszolgák szabadnapja alatt a félig kész építményt hajítógépeivel lerombolja, a határidő pedig vésszesen közeleg...

Alain Chabat rendező és csapata szélsőséges körülmények között dolgozott: Máltán vacogtak a mesterséges tengeri viharban, aztán majdnem megsültek a marokkói sivatag izzó homokjában és a párizsi műtermek lámpáinak perzselő fényében. Máltán az ottani stúdió különleges adottságai miatt forgatott a csapat. Itt található a világ egyik legnagyobb, gépesített víztartálya, amelyben tengeri viharokat és ütközeteket lehet filmre venni. A külső felvételek jó részét pedig a marokkói sivatagban rögzítették.

– Marokkóban olyan melegben kezdtünk forgatni, hogy majdnem rámolvaadt a napszemüvegem, és vattakabátban fejeztük be. A tél ott kutya kemény tud lenni. Csak Gérard Depardieu maradt derékig levetkőzve a forgatási szünetekben, mert ő bírja a hideget, mint egy rozsmár – meséli a rendező.

A 2500 statisztá ruháihoz 11 kilométer anyagot használtak fel, és 600 méternyi a fontosabb szereplők ötvenegynéhány jelmezéhez. Több mint ötezer szandálra, csizmára és sarura is szükség volt a forgatáson. Néhány öv és kard kivételével minden egyes öltözetet és kiegészítőt kifejezetten a film számára terveztek és készítettek el. Marokkóban minden számba jöhető szakma képviselőjét foglalkoztatták (szabók, kalapkészítők, ékszerészek, bórdíszművesek, ötvösök), a nagyobb jeleneteknél pedig hatvan öltöztető segített.

A forgatáson kaszkadőrökre is szükség volt, például a legionáriusok röptetési jeleneteiben. Amikor filmben a gallok megisszák a mágius főzetet, messzire röptik a rómaiakat. Ezekhez a jelenetekhez kaptakokat használtak, amelyek 8-9 méter magasra képesek repíteni a kaszkadőröket.

Az Asterix és Obelix – a Kleopátra-küldetés csüörtörtök óta látható Szegeden a Belvárosi Miniplexben és a Plazában.

H. SZ.

Tokody Ilona nem csalódott a hatodik érzékében

A LEGNAGYOBB OPERAÉNEKESEKET MONDHAJA BARÁTJÁNAK, A LEGNAGYOBB OPERAHÁZAKBAN ÉNEKELT. TOKODY ILONA, SZEGED VÁROS SZÜLÖTTE NÉHÁNY ÉV KI-HAGYÁS UTÁN ISMÉT A SZABADTÉRI SZÍNPADON ÉNEKELTE MIKAELA SZEREPÉT A CARMENBEN.

– Milyen érzésekkel tért vissza Szegedre, a szabadtérre?

– A saját, szűkebb otthonomban és egyáltalán Magyarországon nehezebb énekelni, mert nagyobbak az elvárások. Szép emlékek kötnek ide, mert a szabadtérin énekeltem az első Verdi-szerepemet, a Végzet hatalma Leonóráját. Később is több operában játszottam itt. Azt mondják, a legnagyobb siker az, ha az embert visszahívják. Már nem is tudom, hanyadik alkalommal léptem fel a Dóm téren. Erre azért is büszke vagyok, mert elfogódottság nélkül mondhatom, hogy a szegedi Európa, és talán a világ legszebb szabadtéri színháza, és nem érzem, hogy az itteniek annyira büszkéek rá, mint amennyire kellene. Sok szabadtéri színpadon énekeltem már, de akár építészeti megoldásait, akár az akusztikáját tekintjük, egyik sem ennyire megragadó.

– Sokat változott a szabadtéri az elmúlt évek alatt?

– A hangulata nem, csak a technika. Emlékszem azokra az időkre, amikor még nem voltak mikroportok, csak mikrofonok, és harc ment azért, hogy ki kerül a közelbe. Azóta hihetetlenül sokat fejlődött a technika, és az a gárda, amely a Carmen hangosítását csinálta, nagyon jó munkát végzett, hogy a közönség tényleg felejthetetlen élménnyel gazdagodjon. Nagy Viktor, a rendező hozta a csoportot a Madách Színházból. Minden jelenet után odajött hozzám valaki, és megkérdezte, hogy van-e valami kívánságom, és a körülményekhez képest igyekeztek teljesíteni is.

– A Carmen minden előadásán még a pótszékeken és a lépcsőkön is ülték. Ön minek tudja be ezt a nagy érdeklődést?

– A Carmen hétköznapi történet, amely bármikor, bárhol a világon megtörténhet. Amíg emberek vannak, ez a téma mindig aktuális lesz. A darab erőssége azonban nem csak ebben rejlik. Zenéje fülbemászó, és nem kell

■ Tokody Ilona: Akit szeretünk, azt akkor is szeretjük, ha sokáig nem találkozunk vele. (Fotó: Schmidt Andrea)

hozza különösebb képzettség, hogy élvezni lehessen.

– Nem tartott attól, hogy az előadást elmossa az eső?

– Rajtam kívül mindenki nagyon izgult, és kérdezték, hogy én miért nem vagyok ideges. Egyszerűen azért nem aggódtam, mert a hatodik érzékem megszűgta, hogy semmi baj nem történhet. Mi azért jöttünk össze, hogy egy kellemes estét szerezzünk a nézőknak. Abban bíztam, hogy ezt fõnt is figyelembe veszik. Ed-dig általában bejöttek a megérzésem.

– Nagyon sok világhírű opera-énekest ismer. Tartják a kapcsolatot?

– Folyamatosan. Placido Domingóval, José Carrerasszal vagy Renata Scottóval gyakran frögtünk egymásnak, néha beszélünk telefonon is. Előfordul, hogy egy évig hallgatunk, de tudjuk, hogy akit szeretünk, azt akkor is szeretjük, ha sokáig nem beszélünk vagy nem találko-

zunk. Ha azután találkozunk, az nagyon intenzív élmény, és mindig ott folytatjuk, ahol abbahagytuk. A barátságunk fontos pillére a bizalom. Sokan kérik tőlem Placido telefonszámát. Soha nem adnám oda, mert akkor megsérteném a magánéletét.

– Tervezi, hogy a közeljövőben fellép valamelyik világhírű pályatársával?

– Juan Ponnsszal folynak a tárgyalások: vagy én megyek Menorcára vagy ő jön Budapestre. Néhány éve az a megtiszteltetés ért, hogy a karrierjének huszonötödik évfordulójára engem is meghívott, én voltam ott az egyetlen külföldi előadó. Most rajtam a sor: azt tervezem, hogy közösen lépünk fel Pesten vagy itt, Szegeden a szabadtérin.

– Milyen feladatok várják?

– Az új évadban a Bohéméletben Mimi szerepét fogom énekelni, a Don Carlosban Erzsébet szerepét kaptam. Sokat fogok koncertezni. Az egész más fel-

adat, ott magam vagyok, és nem Mimi, Micaela, vagy Erzsébet énekel, hanem Tokody Ilona. Ott nem segít a díszlet vagy a jelmez.

– Augusztus huszadikán, az ünnepi előadáson A Csitári hegyeket adta elő. Egy operaénekesnek nem nehéz népdalt énekelni?

– De még mennyire! A sallangokat el kell felejtetni és tisztán kell előadni a dalokat. Nagyon szeretem, mert megtisztítja az embert. Ha koncertturnéra hív-nak, igyekszem mindig belopni a repertoárba egy kíséret nélküli népdalt. Soha nem felejttem el, amikor először voltam Japánban, és kimentem a közönség elé, nem akarták abbahagyni a tapsot, mert várták a zongoristát. Amikor végre kicsit csend lett, és elkezdhettem énekelni, még mindig nem akarták elhinni, hogy egy énekes ki mer állni kíséret nélkül. Nem is sokan csinálják.

PATARICZA KATA

Belami tanszert vesz

Hát magát kidobta a felesége, hogy ekkora szatyorrall indult vándorútra, vagy csak benevezett a legújabb papírgyűjtési akcióba? – faggatta Smúz apu cimboráját, Belamit, a Zsibbadt brigádvezető előtt. A külváros nyugalmazott szépfiúja hat szemrebbentéssel és nyolc nyelvnújítogatással jelezte, hamarosan válasszal is szolgál, csak hadd pakolja le hatalmas rakományát a legközelebbi székre.

– Tudják mi ez, emberek? – mutatott fél perccel később a hatalmas papírhalomra Belami. – Nem mást, mint a magyar kereskedelem segítő szándékának tengeri megnyilvánulása. Kisebb, faggatta Smúz apu cimboráját, Belamit, a Zsibbadt brigádvezető előtt. A külváros nyugalmazott szépfiúja hat szemrebbentéssel és nyolc nyelvnújítogatással jelezte, hamarosan válasszal is szolgál, csak hadd pakolja le hatalmas rakományát a legközelebbi székre.

Enikő ezt hallván megjegyezte: az ő személyével Belami csak ne példálódson, mert hogy könnyen megütheti minden bokáját, de azért az ötlet nem rossz, vizslássák csak a számokat.

S a Zsibiben hatalmas matekóra kezdődött. Bovden Béci a tolltartók árait mustálta, készített hat kimutatást, rendezett három bemutatót, összevetette a mübört a börrrel, a varrottat a ragasztottal, majd közölte: egyeztetől négyezerig bármennyibe kerülhet. Plüss Eta a füzetekre specializálta magát, s miután megtudta arra lófráló keresztlányától, hogy egy tanév indításához minimum 12 darab ilyen irka szükségeltetik, már könnyen kiszámolta: egy darab ezresnél ezekre sem kell többet költeni.

– A ceruzák ára roppant változó, de hát egyik se mondható drágának – lelkenedett Minek Dönci, aki ezen a délután grafitzakértőként szellemeskedett. Beszélt 39 forintos, majd 69-be kerülő cerkáról, s megemlíttett bizonyos radír végűt is, amit momentán 115 forintért is bárki megvehet.

– Olcsó, de még mennyire az. Akárcsak a radír 66-ért, a gyurma 190-ért, és a zeslés toll, négy darabonként 150-ért – bővítette az információk körét Bovden Béci. A társaságban ülők egy részének ugyan fogalma sem volt arról, milyen az a zeslés toll, s főleg, miért kell abból éppen négy, de hát, ha olcsó, ott ne maradjon a boltban.

Akkor már nem is maradt más hátra, mint mondjuk az iskola-táska. Nézzék csak, találtam egyet kétezerért, de nekem ez a tízezer sokkal jobban teszlik – mutogatta valamelyik prospektusát Link Egon.

– Magának csak ne tesszen egy 10 ezer forintos táskát! – vágta pofon a hatalmas számtól megijedve Egont Etácska, majd azonnal elnézett, meg fröccsöt kért, mert hát mégis tudja, mi az illem. És közös erővel megegyeztek abban, hogy a táska mellett azért csak gondoskodni kéne még körzöröl, vízfestékről, nagytöröl, tornazsákról, tornacipőről, netán kétlyukú fémhegyezőről is, nem is beszélve a roppant fontossággal bíró csomagoló papírokról.

– Ez utóbbi ára aztán teljességgel elhanyagolható – szölt közbe Cink Enikő, s szót ejtett bizonyos 170 forintos összegről, amit lehet szorozni kettővel, lehet hárommal, de akár négyel is, attól függően, ki mennyit akar venni.

– Akar a franc, de muszáj – nyögdécselt Smúz apu, ugyanis a vén haragvó művészre bízták a számok összeadását. Ő pedig már igazán látta, mi is lesz ennek a nagy olcsóságnak a vége.

– Hé, emberek, hát a tankönyveket kifelejtjük? – szörnyedt el Belami, mert hogy már ő is belekukkantott Smúz apu leltárba.

– Azért ilyet már miért is tennénk – hökkent meg Minek Dönci. És egy kerülös csellel ő is megközelítette Smúz apu számoszlopait. Majd elájult. Hang nélkül tette ezt, mindössze Plüss Eta torkát

és egy asztalterítőt rántott magával a mélybe.

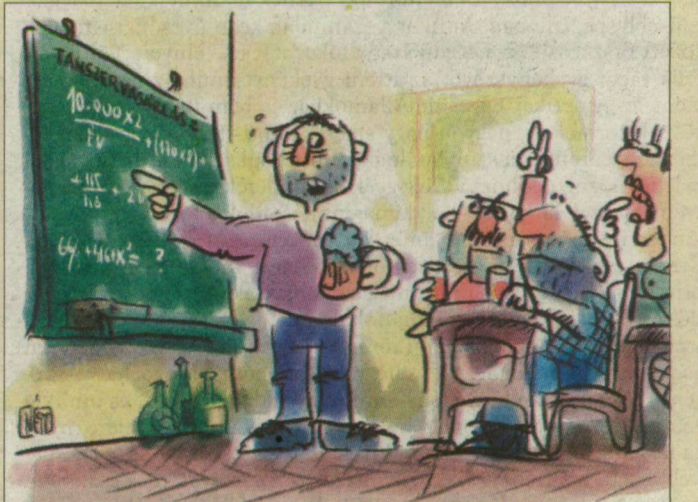
– Megmondanák nekem is végre, mire jutottak? – faggatózott Cink Enikő, mint több gyermekét nevelő magyar anya.

– Előbb ezt az Andaxint kapja be, igyon meg rá két felest és csukja be a szemét – adott jó tanácsot, teljesen ingyen Belami. Mivel Enikő mégis inkább úgy döntött, rögvést szeretné megtudni, mennyibe is kerül a beiskolázás tengeri árendmennyivel, kezébe nyomták a papírost.

– Ő is elájult? – kérdezte Józsi csapos, mikor kihozta a számlát.

– Ugyan, csak szeret a földön feküdni – nyugtatta meg a derék vendéglátóst Belami, majd a Zsibi népe útra kelt, a legközelebbi tanszerboltot megcélozva.

BÁTYI ZOLTÁN

■ Németh György rajza